

dringer, hvortil man kun under Medlemmerne 6 Timer paa en enkelt Dag. Det er den Slags Bearbejdelse af Love, som forudsætter Tid og Samarbejde mellem flere Medlemmer og navnlig Udvalgsbehandling. Jeg siger altsaa med Hensyn til Indholdet, at disse Forslag ere umodne. Det gælder om dette Forslag, og det gælder ogsaa om Alderdomsforsørgelsesforslaget, hvor man paa ganske lignende Maade har erklæret sig ude af Stand til at give en Lov bunden til virkelige Retstregler. Man er endt med at sige til alle de fattige i Landet: Det staa Eder frit for at melde Eder til denne Understøttelse af Kommunerne — og at sige til Kommunerne: Det staa Eder frit for at give de fattige saa meget, som I skønne er tilstrækkeligt. Det er en let Maade at give Love paa, men jeg tror ikke, at det er nogen god Maade. Jeg siger: Disse Forslag lide gennemgaaende i deres Indhold af Umodenhed. At ogsaa deres Form er umoden, behøver jeg ikke her nærmere at gaa ind paa, jeg skal ikke nu rippe op i disse lange Forhandlinger, vi i den Henseende have ført om disse Sager. Men Grunden dertil ligger jo igen i hele den abnorme Tilblivelsesmaade, hvorpaa disse Forslag ere komne til Verden. Nu er det jo noget, som er hele Landet bekendt, hvorledes det er gaaet til, at disse Forslag ere bleven udarbejdede udenfor Tingene ved private Aftaler og Overenskomster, og at de først, naar Resultaterne vare fuldt færdige, ere gaaede gennem Tingene, for et Syns Skyld, et Stins Skyld mere end for noget virkeligt. Det behøver jeg ikke at dvæle mere ved. Vi have jo set de mange Tilfælde, hvor der har været stillet Vædringer her fra Medlemmer i Tingene, overfor hvilke det Flertal, som have ført disse Sager igennem, have staaet ganske hjælpeløst, nemlig saaledes, at de, selv om de ikke havde noget at sige mod Vædringerne, selv om det var Redaktioner, som de erkendte var bedre, dog ikke kunde modtage dem, fordi de vare bundne til at gennemføre Loven i en vis Stikkelse. (Udfordelse). Ja, som et ganske enkelt Eksempel, der er ikke meget betydeligt, men meget oplysende, skal jeg tillade mig at nævne den „Dag“, som staa i dette Forslag, hvor man saa skal underforstaa „simpelt Fængsel“. Naar man lader en Lov gaa fra sig med saadanne redaktionelle Fejl, og naar man er stillet saaledes, at man, efter at være gjort opmærksom derpaa, ikke blot ikke selv retter dem, men naar andre tilbyde at rette dem, endog stemmer imod disse Rettelser, saa siger jeg, at dette er en aldeles enestaaende Maade at redigere Love paa.

Derfor altsaa disse Forslag i Virkeligheden ikke fremme noget fornuftigt Djemed, saa er det jo sikkert, at hele denne Samlings Lovgivning har paa reelle Omraader gjort betydelig Skade. Det er jo indrømmet fra alle Sider og udtalt af den højtærede Konsejlspræsident med megen Styrke, at f. Eks. Loldreformen, som der i flere Aar har været arbejdet med saa megen Kraft paa her i Landet, nu er stød ud i mange Aar. Det er jo ogsaa indrømmet af Medlemmerne fra den anden Side, at hvad Alderdomsforsørgelsen angaar, have vi nu i et andet Forslag faaet, hvad vi skulle have, og vi have faaet det netop for at sætte en Bom for en virkelig Alderdomsforsørgelse. Her er altsaa to store Lovgivningsomraader, særdeles paatrængende Lovgivningsomraader, der have hele Landets offentlige Opmærksomhed samlet om sig, som man operer paa de Projekter, man her vil gennemføre. Endelig set fra dette Tings særlige Politiske Synspunkt, fra det Standpunkt, som man kunde kalde Folketingspolitikken, kan jeg ikke andet end slutte mig til, hvad det ærede Medlem for Holbæk Amts 3dje Valgkreds (Tauber) nu gjorde gældende med saa megen Styrke, at her föreligger en Forøgelse af Statskassens Indtægt, for hvilken dette Ting ikke har sikret sig nogen som helst Grænse. Vi have her tre stigende Statter, som ærede Medlemmer i dette Ting have erkendt ved de forberedende Forhandlinger om disse Sager, at man ikke paa den Maade uden Grænse kan lade flyde ind i Statskassen, derved, at de selv paa deres Lovforslag have haft en saadan Grænse opstillet. Denne Grænse slætter man nu, og man lader Pengene valse i Statskassen saa meget, de ville. Det nærer jeg nemlig ikke nogen som helst Tvivl om, at det Forslag om at sætte en Grænse, som er bleven stillet af andre ærede Medlemmer i Forbindelse med mig, ikke vil blive modtaget. Efter at jeg har hørt den højtærede Konsejlspræsident, hvad jeg for Resten var belavet paa, udtale sig imod det, vil det ikke kunne vedtages. Jeg tvivler ikke om, at den højtærede Konsejlspræsident nok ønsker at holde Fremtiden aaben for disse Statter. Jeg havde Lejlighed til at udtale allerede ved 2den Behandling, at jeg egentlig ikke ventede, at han med Begejstring skulde slutte sig til en saadan Bestemmelse, der sagde Stop paa et vist Tidspunkt, selv om dette var sat ret rundeligt, ja selv om man deri fulgte den højtærede Konsejlspræsidentens egen Beregning. Det overrasker mig altsaa ikke. Naar imidlertid den højtærede Konsejlspræsident